

modstaae Samvittighedens Stemme, naar han kunde modstaae den Sky, som er nedlagt hos Enhver for at begaae Mord, og naar heller ikke den Straf, som han maatte ansee meest sandsynlig, nemlig Strafarbejde for Livstid, kunde holde ham tilbage, saa vilde ikke den ringe Sandsynlighed for, at han vilde blive dømt til Døden, bevæge ham til ikke at begaae Forbrydelsen. Det ærede Medlem yttrede, at Strafarbejde paa Livstid vistnok kunde være en Straf, der virkede affrækkende, naar man blot kunde faae Forbryderen til at troe paa, at han vilde komme til at udstaae denne Straf, men det var ikke muligt at faae Nogen til at troe derpaa, og derved blev Strafarbejde paa Livstid berøvet en Deel af den Virkning, det ellers kunde have. Men her kommer, som det synes mig, det ærede Medlem i en stor Modsigelse ved paa eengang at sige dette og samtidigt at fastholde Dødsstraffens affrækkende Virkning. Thi hvorledes stiller Forholdet sig for de Forbrydere, der ere dømt til Døden, og derpaa benaadede med Strafarbejde paa Livstid? Af dem kommer 1 af 30 ud af Fængslet, medens de 29 i Almindelighed ville døe i Fængslet. Her er altsaa kun $\frac{1}{30}$ Sandsynlighed for at slippe ud, men derimod $\frac{29}{30}$ Sandsynlighed for at blive i Fængslet. Men hvorledes forholder det sig med dem, der ere dømt til Døden. Af 85, der i de sidste fire Høiestreetsaar ere dømt til Døden, ere 82 blevne benaadede, og kun 3 henrettede. Sandsynligheden for at blive henrettet er altsaa som 1 til 30. Nu siger det ærede Medlem, at Dødsstraffen beholder sin affrækkende Virkning, skjøndt kun 1 af 30 kommer til at lide Døden, men at Strafarbejde paa Livstid taber sin affrækkende Virkning, skjøndt 29 af 30 komme til at udstaae Dommen. Det forekommer mig, at der ligger en Modsigelse i denne Betragtning. Jeg vil i Forbigaaende — siden jeg taler om det Affrækkende ved Dødsstraffen — anføre et Factum, jeg igrigt ikke lægger megen Vægt paa, og som findes i en lille Bog, der er udkommen om disse Forhold. Det fortælles der, at en stofft Præst Roberts, der paa sin lange Livsbane havde ført 167 Forbrydere til Skafottet, har sagt, at af disse havde 163 afgivet Erklæring om, at de tidligere havde

været tilstede ved en Henrettelse. Det viser sig altsaa, naar saa godt som Alle, der dømmes til Dødsstraf, tidligere have været tilstede ved Henrettelser, at det ikke er sandsynligt, at denne Straf har nogen affrækkende Virkning. Dette Punkt om det Affrækkende, der laa i Døden, var egentlig den ærede Talers Hovedargument. Hvad jeg igrigt havde anført som Grunde mod Dødsstraffen, at den vilde virke uheldigt paa de kommende Nævninger, og at Henrettelser bidrage til at svække Frygten for den Sufami, som altid slæber ved en Forbryder, en Frygt, som bidrager saa stærkt til at afholde Individet fra Forbrydelse, imødegik ikke den ærede Taler. Han vil ogsaa, antager jeg, indrømme, at, naar Staten, som efter hans og Fleres Formening er bemyndiget til at berøve sine Medlemmer Livet som Middel til at opnaae Noget, at, naar den erklærer, at den ikke tør benytte denne Met, saa vilde en saadan Erklæring fra Statens Side, udbredt i Samfundet, tjene til at vække Opmærksomhed for, hvad det vil sige at berøve Folk Livet, naar ikke engang Staten turde straffe med Livets Berøvelse for de groveste Forbrydelse. Heller ikke denne Betragtning har det ærede Medlem modsaagt.

Man har sagt, at det var en sygelig Sentimentalitet, at man ikke kunde finde sig i, at en enkelt Gang en forstøffet Morder mislede Livet. Hertil skal jeg kun sige, at det er en Kjendsgjerning, at ligesom Dødsstraffen i den geistlige Stand i Almindelighed har fundet sine talrigste Forsvarere, saaledes har den netop i den militaire Stand allevegne fundet talrige Modstandere. Nu vilde det dog være besynderligt at sige, at Sentimentalitet var et Særkjende ved Solbaterstanden; det troer jeg neppe, Nogen for Alvor vil paastaae. Men det behøver heller ikke at være begrundet paa denne Følelse, at man modsætter sig Dødsstraffen. Det er for det Første, fordi man har en stærk Følelse af, at det ikke kan være tilladt at tage, hvad man ikke kan give igjen, naar man har taget det med Urette, og det allermindst naar Samfundet ikke kan frigjøre sig for, at en Ustyldig kan blive henrettet; men dernæst er der en anden Betragtning, og det er den, at Dødsstraffen tvinger Staten til, vistnok imod sin Villie, at